

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **ZO ČSOP Dolní Roblín, pobočný spolek**, se sídlem Dolní Roblín 3, Mořina, zastoupen JUDr. Petrem Svobodou, Ph.D., advokátem se sídlem Aranžerská 166, Praha 9, proti žalovanému: **Městský úřad Beroun**, se sídlem Husovo náměstí 68, Beroun, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: J. K., zastoupen Mgr. Štěpánem Ciprýnem, LL.M., advokátem se sídlem Rumunská 1720/12, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 2. 2023, č. j. 51 A 59/2021-50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobě zúčastněné na řízení **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího zástupce Mgr. Štěpána Ciprýna, LL.M., advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Dne 9. 3. 2020 L. K. a osoba zúčastněná na řízení oznámili žalovanému záměr stavby oplocení na pozemku v katastrálním území H. T. Dne 4. 5. 2020 žalovaný s odkazem na § 96 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“), vydal územní souhlas č. j. MBE/26494/2020/ VÝST-Kp, kterým vyslovil souhlas s umístěním stavby „Oplocení H. T. X – fáze 1, K.“ na pozemku parc. č. X v katastrálním území H. T. (dále též „stavební záměr“).

II.

[2] Na základě žaloby žalobce Krajský soud v Praze (dále též „krajský soud“) územní souhlas zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud se v první řadě zabýval otázkou přípustnosti návrhu. S odkazem na judikaturu konstatoval, že územní souhlas lze napadnout správní žalobou (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43). S ohledem na znění § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tvrzení žalobce a obsah spisu krajský soud dovodil i aktivní procesní legitimaci žalobce. V tomto ohledu zejména akcentoval, že žalobce je environmentálním spolkem, jenž má vztah k dotčené lokalitě, byl zřízen za účelem ochrany a obnovy přírody, krajiny a životního prostředí, přičemž plausibilně poukazoval na zkrácení svých práv (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-295, a ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015-40, nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14 atd.). K žalobcem tvrzenému nesouladu územního souhlasu s územním plánem krajský soud akcentoval, že náležitosti územního souhlasu zpřesňuje § 15a odst. 2 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, na kterou odkazuje § 96 odst. 11 stavebního zákona. Dle názoru krajského soudu odůvodnil žalovaný závěr o souladu stavebního záměru s požadavky § 96, resp. § 90 stavebního zákona příliš obecně, neboť pouhé konstatování, že záměr je v souladu se zákonem, dostatečně nevysvětluje, proč tomu tak podle žalovaného je. Na řádném posouzení a zdůvodnění souladu stavebního záměru se zákonem je třeba v tomto případě trvat tím spíše, že vydání územního souhlasu nepředchází správní řízení a soulad navíc rozhodně není zřejmý. Krajský soud proto územní souhlas zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala osoba zúčastněná na řízení (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle stěžovatele krajský soud své závěry nedostatečně odůvodnil a zatížil tak své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Nesprávné je i právní posouzení věci. Krajský soud pochybil, pokud shledal, že žalobce je aktivně procesně legitimován k podání žaloby. Účast občanských sdružení a spolků ve správních řízeních, tj. včetně územního a stavebního řízení, byla s účinností od 1. 1. 2018 zákonodárcem zásadně omezena. K oprávnění spolku podat žalobu je nutné, aby existovala reálná, nikoliv pouze hypotetická možnost přímého a bezprostředního dotčení na jeho právech, což plně platí i pro danou věc. Podle stěžovatele nadto územní souhlas splňuje všechny zákonné náležitosti. Krajský soud ani náležitě neodůvodnil, z čeho dovozuje možnost žalobce domáhat se zrušení územního souhlasu, který nemá ani charakter rozhodnutí. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

pokračování

[4] Žalobce ani žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné.

[8] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[9] Z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že soudní rozhodnutí je přezkoumatelné, pokud je z něj patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, III. ÚS 961/09, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52).

[10] Uvedeným požadavkům napadený rozsudek dostál. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Krajský soud vypořádal všechny stěžejní otázky vč. přípustnosti dané žaloby, legitimace žalobce atp. Nelze tak přisvědčit námitce stěžovatele, že krajský soud neodůvodnil, z jakého důvodu přiznal žalobci aktivní procesní legitimaci. Krajský soud řádně vysvětlil, z jakých důvodů připustil žalobu k věcnému přezkumu i to, proč přistoupil na základě žaloby ke zrušení územního souhlasu. I další závěry krajského soudu jsou plně přezkoumatelné a srozumitelné. Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Nejvyšší správní soud není názoru, že by rozsudek krajského soudu takovými vadami trpěl.

[11] K námitce stěžovatele, že krajský soud náležitě neodůvodnil, z čeho dovozuje možnost žalobce domáhat se zrušení územního souhlasu, který ani nemá charakter rozhodnutí, Nejvyšší správní soud uvádí, že otázkou povahy územního souhlasu se v minulosti opakovaně zabýval. Usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43, došlo k zásadnímu judikaturnímu obratu v otázce posouzení povahy souhlasů vydávaných podle stavebního zákona. Rozšířený senát dospěl k závěru, že „*souhlasy vydávané stavebním úřadem zejména podle § 96, § 106, § 122, § 127 a § 128 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), jsou rozhodnutími správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s.*“, a dále uvedl, že účinná soudní ochrana proti těmto souhlasům vydávaným podle stavebního zákona má být poskytnuta v řízení o žalobě proti rozhodnutí, což odpovídá i skutečné povaze souhlasů. Ačkoliv tyto souhlasy nelze považovat za rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 67 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, „*jedná se o formalizované úkony správního orgánu v rámci jeho zákonem stanovené pravomoci, vztahující se ke konkrétní věci a adresované individuálně určeným jednotlivcům, zakládající, popř. měnící jejich práva a povinnosti za zákonem stanovených podmínek. (...) Takové akty jsou způsobilé být předmětem soudního přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. a v případech zjištění jejich nezákonnosti mohou být zrušeny, čímž bude žalobci zkrácenému na jeho právech nezákonným souhlasem poskytnuta účinná soudní ochrana*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43; důraz přidán soudem). Z uvedeného usnesení rozšířeného senátu přitom vyšel i krajský soud. Správně podotknul i to, že v řízení před správním orgánem není proti územnímu souhlasu přípustný opravný prostředek, který by bylo nutné před podáním správní žaloby vyčerpat.

[12] Nejvyšší správní soud neshledal nic nezákonného ani na závěrech krajského soudu stran aktivní procesní legitimace.

[13] Z konstantní judikatury vyplývá, že aktivní procesní legitimaci je nutné rozlišovat od aktivní věcné legitimace, tj. od důvodnosti návrhu v tom směru, že do práv žalobce bylo skutečně zasaženo, která pak vede dál ke zkoumání otázky, zda se tak stalo zákonným způsobem. Procesně je k podání žaloby legitimován ten, kdo má způsobilost být účastníkem řízení a tvrdí, že došlo ke zkrácení jeho práv. Procesní legitimace se tedy zakládá tvrzením o tom, že došlo ke zkrácení práv žalobce; závěr o tom, zda skutečně byl či nebyl zkrácen, učiní následně soud jako závěr o věcné legitimaci, jež je určující pro úspěšnost či neúspěšnost žaloby (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Afs 40/2005-62, ze dne 11. 3. 2008, č. j. 8 As 46/2007-98, ze dne 17. 4. 2014, č. j. 7 As 30/2014-26, ze dne 17. 9. 2015, č. j. 2 As 158/2015-56, ze dne 23. 5. 2018, č. j. 10 As 336/2017-46, ze dne 13. 8. 2020, č. j. 6 As 47/2020-75 atp., jakož i odbornou literaturu, např. viz KÜHN, Z., KOCOUREK, T a kol. *Soudní řád správní: Komentář*. Wolters Kluwer, komentář k § 65 a násl. s. ř. s., dostupný např. v systému ASPI).

[14] Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje tvrzení stěžovatele, že novelou stavebního zákona provedenou zákonem č. 225/2017 Sb. bylo s účinností od 1. 1. 2018

pokračování

omezeno účastenství spolků a občanských sdružení ve správních řízeních, tj. včetně územního a stavebního řízení, a to zejména za účelem zrychlení těchto řízení. Aktivní žalobní legitimaci však nelze vázat na účastenství v předcházejícím správním řízení, neboť žalobu mohou podat i osoby, které se předchozího správního řízení neúčastnily (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 7 As 30/2014-26, a ze dne 18. 4. 2014, č. j. 4 As 157/2013-33, a dále Vomáčka, V. *Ekologické spolky v pozici žalobců aneb s čím se potýkají české správní soudy*. Soudní rozhledy, 2018, č. 6). K tomu odkazuje soud i na judikaturu Ústavního soudu, podle níž se spolky, jakož i další osoby, kterým právní úprava nepřiznává účastenství v některých správních řízeních, mohou, pokud se cítí rozhodnutím správního orgánu (typicky rozhodnutím o umístění či povolení stavby) dotčeny na svých právech a svobodách, obrátit v souladu s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod na správní soud (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 22/17). Postup v souladu s uvedenou judikaturou přitom nelze považovat ani za šikanózní výkon práva.

[15] Jak již přitom bylo výše uvedeno, aktivní procesní legitimace k podání žaloby je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 odst. 1 s. ř. s. založena na tvrzení žalobce stran zkrácení práv. Např. v rozsudku ze dne 28. 2. 2020, č. j. 6 As 104/2019-70, Nejvyšší správní soud uvedl, že předpokladem naplnění aktivní procesní legitimace dle § 65 s. ř. s. je tvrzení žalobce, že „*byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Postačuje, pokud je takové tvrzení v podaném návrhu obsaženo a lze ho označit za „plausibilní“, tj. není již na první pohled vyloučeno, že by k tvrzenému zásahu do práv mohlo dojít*“ (důraz přidán soudem; obdobně srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, č. 1764/2009 Sb., a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2022, č. j. 2 Ao 1/2022-42). Z uvedené judikatury současně vyplývá, že „*v pochybnostech (tj. není-li na první pohled vyloučeno, že by k tvrzenému zásahu do práv mohlo dojít) je třeba uzavřít, že aktivní procesní legitimace žalobce je dána, a dát tak průchod účinnému uplatnění jeho základního práva na soudní ochranu*“ (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2020, č. j. 6 As 104/2019-70). I dle názoru Nejvyššího správního soudu je totiž nutné ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. vykládat ve světle čl. 36 Listiny základních práv a svobod, které zakotvuje právo na spravedlivý proces, jenž spočívá především v právu na přístup k soudu. Ačkoliv je možné právo na přístup k soudu zákonem omezit, takové omezení musí šetřit jeho podstatu a smysl; veškerá zákonná omezení přístupu k soudu je nutné vykládat restriktivně (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/2004, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011-66, obdobně též Vomáčka, V., Židek, D. *Omezení účastenství ekologických spolků: Pyrrhovo vítězství stavební lobby*. České právo životního prostředí, 2017, roč. 45, č. 3.). Tvrzené zkrácení práv přitom nemusí mít základ v dotčení pouze vlastnických nebo jiných věcných práv člena spolku, připouští se totiž i dotčení práva členů spolku na příznivé životní prostředí, jestliže tvrzený zásah má důsledky pro dosahování cílů, na něž se spolek zaměřuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2017, č. j. 3 As 126/2016-38, a ze dne 31. 1. 2019, č. j. 2 As 250/2018-68). Jádrem práva na příznivé životní prostředí podle čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod přitom rozumíme zejména „*možnost každého domáhat se zákonem stanoveným způsobem ochrany přirozených environmentálních podmínek své existence a udržitelného rozvoje, s čímž*

koresponduje pozitivní závazek státu střežit zděděné přírodní bohatství, dbát o šetrné využívání přírodních zdrojů a chránit přírodního bohatství (preambule a čl. 7 Úst). Pozitivní závazek státu tedy mimo jiné spočívá v ochraně proti zásahu do životního prostředí v takové míře, která by znemožňovala realizaci základních životních potřeb člověka“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2019, č. j. Pl. ÚS 44/18). Z uvedeného vyplývá, že pokud je spolek založen za účelem ochrany přírody a krajiny, může se dovolávat obecně práva na příznivé životní prostředí tak, jak jej vymezuje čl. 35 Listiny základních práv a svobod, tedy nikoliv pouze dle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o ochraně přírody a krajiny“), ale rovněž i podle jiných právních předpisů provádějících citovaný článek. Spolky tak mohou hájit i jiné zájmy, pokud je jejich spojitost se zájmy ochrany přírody a krajiny zjevná nebo vyplývá z podkladů, které má správní orgán k dispozici, případně pokud ji spolek prokáže (k tomu srov. i nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2023, č. j. 1 As 21/2023-84).

[16] Pod vlivem judikatury je tak na spolky nahlíženo jako na rovnocenné subjekty práva bránící společné zájmy občanů, kterým *„nelze upírat právo na společnou účast při rozhodování o jejich životním prostředí jen proto, že založili právnickou osobu, na kterou delegovali svá práva přímé účasti na ochraně přírody a krajiny“* (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14). Přestože se uvedený nálezy Ústavního soudu zabýval řízením o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, judikatura Nejvyššího správního soudu závěry v něm obsažené následně aplikovala i na posuzování aktivní legitimace ekologických spolků při podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-295, ze dne 31. 1. 2019, č. j. 2 As 250/2018-68 atp.). Pro účely posouzení aktivní procesní legitimace je pak vedle tvrzeného zásahu do práv rozhodující místní vztah spolku k předmětu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 10 As 336/2017-46). *„Pro závěr o žalobní legitimaci ekologického spolku podle § 65 odst. 1 s. ř. s. postačuje, pokud soud shledá místní vztah spolku k předmětu správního řízení jako celku“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2020, č. j. 6 As 104/2019-70).

[17] Optikou uvedených východisek nahlížel na aktivní procesní legitimaci žalobce i krajský soud. Vyšel z tvrzení obsažených v žalobě (žalobce v ní poukázal mj. na svoji činnost v CHKO Český kras týkající se ochrany přírody a krajiny) a dodal, že podle veřejně dostupného spolkového rejstříku byl žalobce zřízen v roce 1997 za účelem ochrany a obnovy přírody, krajiny a životního prostředí, ekologické výchovy a podpory trvale udržitelného života, a sídlí v obci Mořina, jež sousedí s obcí Hlásná Třebaň, přičemž obě uvedené obce se nachází v CHKO Český kras, na jejímž území žalobce dlouhodobě vyvíjí aktivity. Krajský soud dále akcentoval, že se žalobce účastní ochrany přírody a krajiny ve smyslu § 70 odst. 1 a 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, jakož i to, že by účastníkem několika správních řízení v CHKO Český kras. Na základě uvedených skutečností (tj. zaměření a vztah k dotčené lokalitě a současně myslitelný tvrzený zásah do subjektivních práv spolku) pak krajský soud dospěl k závěru, že žalobcova místní vazba je dostatečně silná a že je zavedeným ekologickým spolkem (tyto skutečnosti ostatně stěžovatel ani nijak nerozporoval). Lze dodat, že žalobce v řízení akcentoval, že stavba oplocení je v rozporu s územním plánem především z toho důvodu, že předmětný pozemek je podle platného územního plánu zařazen do nezastavěného území, přičemž konkrétní regulativy v dané oblasti nepřipouštějí stavbu oplocení. Účelem

pokračování

těchto regulativů je přitom ochrana volného přírodního a krajinného charakteru předmětného pozemku. Namítaný nesoulad stavebního záměru s územním plánem obce Hlásná Třebaň tak spadá do působnosti spolku, neboť souvisí s ochranou životního prostředí, a proto je myslitelný zásah do práva na příznivé životní prostředí členů spolku (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2023, č. j. 1 As 21/2023-84, a ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 144/2012-53). Z uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud nezákonným postup krajského soudu, který dovodil, že žalobce disponoval aktivní procesní legitimací. Krajský soud postupoval zcela v souladu s § 65 a násl. s. ř. s., resp. navazující judikaturou. To plně platí i pro navazující závěry.

[18] Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce stěžovatele, dle které krajský soud pochybil, když dospěl k závěru, že územní souhlas vydaný žalovaným neobsahoval všechny předepsané náležitosti. Územním souhlasem je možné nahradit územní rozhodnutí za podmínek uvedených v § 96 stavebního zákona, přičemž obsahové náležitosti územního souhlasu blíže konkretizuje vyhláška č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále též „vyhláška“), na kterou odkazuje § 96 odst. 11 stavebního zákona. Ustanovení § 15a vyhlášky mj. stanoví, že stejně jako u jiných forem umístování musí být i v případě územního souhlasu posouzen soulad záměru se všemi hledisky podle § 90 stavebního zákona. Podle § 90 odst. 2 stavebního zákona *stavební úřad posuzuje soulad s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování u stavebních záměrů, pro které se nevydává závazné stanovisko podle § 96b*. I v případě územního souhlasu je proto nutné posoudit, zda je tento souhlas v souladu s územně plánovací dokumentací ve smyslu ustanovení § 90 odst. 2 stavebního zákona. V projednávaném případě spočíval stavební záměr ve stavbě oplocení, které spadá pod stavby uvedené v § 103 stavebního zákona, jejichž soulad s územně plánovací dokumentací posuzuje stavební úřad, nikoliv orgán územního plánování (k tomu srov. Macháčková, J.: § 96. In: Macháčková, J. a kol.: *Stavební zákon. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2018, 3. vydání). Na nezbytnost posouzení souladu územního souhlasu s územně plánovací dokumentací poukázal rovněž zdejší soud např. ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 215/2018-33, ve kterém dále akcentoval, že „územní souhlas musí být jakožto akt veřejné moci nahrazující rozhodnutí odůvodněn. Ostatně, § 15a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, upravuje náležitosti územního souhlasu a stanoví, že musí obsahovat mimo jiné údaje o splnění podmínek pro jeho vydání.“ Z uvedeného vyplývá opora pro závěr krajského soudu, že soulad územního souhlasu s územně plánovací dokumentací měl správní orgán řádně odůvodnit. Nestačí proto pouhé sdělení, že záměr splňuje všechny podmínky podle § 96 odst. 1, 2 stavebního zákona tak, jak učinil stavební úřad v projednávaném případě, neboť „takové „instantní“ odůvodnění by bylo s to pokrýt prakticky každé správní rozhodnutí a nijak se v něm neodrážejí konkrétní okolnosti jednotlivé věci. V daném případě z něj hmatatelně nevyplývá, jaké požadavky souhlas splňuje, a to např. právě ve vztahu k možným „přímo dotčeným osobám“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2022, č. j. 2 As 272/2020-81). Vzhledem k výše uvedenému se kasační soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, dle kterého pouhé konstatování, že záměr je v souladu se zákonem, nijak nevysvětluje, z čeho konkrétně žalovaný tento soulad vyvozuje. Z územního souhlasu není zřejmá myšlenková úvaha žalovaného v souvislosti s posouzením souladu územního souhlasu s územním plánem. Takovéto nedostatečné odůvodnění činí územní souhlas nepřezkoumatelným. Krajský soud proto nepochybil, když z důvodu nepřezkoumatelnosti

územního souhlasu tento souhlas zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nad rámec a pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že si je vědom povahy projednávané věci, nicméně vzhledem k výše uvedené judikatuře nemohl v daném případě rozhodnout jinak.

[19] Souhrnně vzato se Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatel nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[20] Nejvyšší správní soud tedy posoudil kasační námitky jako nedůvodné. Kasační stížnost proto zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[21] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[22] Nejvyšší správní soud dodává, že samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších procesních úkonech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003-44). S ohledem na povahu dané věci rozhodl zdejší soud ve věci přednostně (§ 56 s. ř. s. v návaznosti na § 120 s. ř. s.).

[23] Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl podle § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč stěžovateli, a to k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu